

Han Lasseel

De Manniekies - **De doodskopgrot**

Eerder verschenen in deze reeks:
De Manniekies – In Hades' schaduw
De Manniekies – Het zilvermeer

Lasseel, Han
De Manniekies: De doodskopgrot / Han Lasseel -

Trefw.: fantasie, avontuur, humor

©2025 Han Lasseel
© Omslag: Bram Algoed
© Correctoren Jamina Lasseel en An Algoed

ISBN: 9789403796635

NUR 280

Thema: YFH
YFC
YFQ
5AK

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

De Grottenkaart

Bua trok haar stoute schoenen aan en klopte nog maar eens op een houten deur. Zoals steeds verwachtte ze een 'Binnen!', maar die kwam er niet. Sinds haar komst naar Arkins grot had ze alles al verkend en werkelijk iedereen bezocht. Alleen deze deur bleef nog over. De deur zag eruit als alle andere, maar er leek geen kamer achter schuil te gaan, eerder een smalle gang. Een ogenblik keek ze rond om er zeker van te zijn dat niemand haar in de gaten hield. Na even aarzelen waagde ze het erop en opende ze voorzichtig de deur. Hij kraakte wel een beetje, maar tot haar verbazing zat hij niet op slot. Wat ze te zien kreeg was een ontgoocheling. De deur was nu helemaal geopend, maar ze staarde in een groot donker gat. Ze liet haar voet zakken en schuifelde wat, op zoek naar een trap. Ze voelde iets. De trap moest er zijn. Ondanks dat Manniekies goed konden zien in het donker, wenden haar ogen maar niet aan de grote duisternis. Voetje voor voetje schuifelde ze verder naar beneden. Haar nieuwsgierigheid won het van haar gezond verstand. Plots stootte ze haar voet ergens tegen. Ze schrok en slaakte een kort, bijna onhoorbaar kreetje. Voorzichtig bukte ze zich en raapte ze het voorwerp op. Ze voelde eraan. Het leek wel een stok, misschien wel een fakkel. Als ik nu eens vuur kon maken, dacht ze. Ze draaide zich terug naar het licht en beklom de trap terug naar boven. Niet veel later kwam ze terug met twee vuurstenen. Ze schuifelde opnieuw behoedzaam naar beneden. Na even tasten vond ze de stok

opnieuw. Ze ging op de trap zitten en ketste de vuurstenen tegen elkaar. Er kwamen vonkjes tevoorschijn. Haar vermoeden werd bevestigd, het was geen stok, maar een fakkel. Ze betastte hem verder en voelde een kleverig goedje aan de top van de fakkel. Dat moet olie zijn. Bah! Ze veegde de olie aan haar broek af en ketste de stenen weer tegen elkaar. Nu ze wist hoe ze de fakkel moest houden, zou het veel makkelijker moeten gaan om hem aan te steken, maar het duurde toch nog even voor de vonkjes oversloegen. Eindelijk had ze licht. Ze liet de vuurstenen in haar broekzak glijden en gaf haar ogen de kost. Ze zag de trap nu heel duidelijk. Ook de twee rotswanden werden zichtbaar. Het zicht wakkerde haar nieuwsgierigheid nog meer aan en behoedzaam daalde ze verder de trap af. Plots kwam ze nog een deur tegen. Ze voelde eraan en ook deze deur ging gemakkelijk open. In de kerkers aangekomen, zag ze een kamer vol harnassen, helmen en zwaarden.

‘Ik dacht dat wij een vrolijk volkje waren dat nooit oorlog voerde?’ dacht ze. Ze keek verder en zag nog een deur. Tot haar verbazing zat de sleutel gewoon nog in het slot. Verbazend! Daarom dat al deze deuren zomaar opengaan. Ze brandde van nieuwsgierigheid en liep naar de deur waar de sleutel nog op zat. Ze opende hem voorzichtig en ... ‘Aaah!’ Ze schrok zich een ongeluk en moest even bekomen. De kerker lag vol met skeletten. ‘Wat doen die hier?’ vroeg ze zich luidop af. Ze baande zich een weg door de vele doodskoppen en geraamtes en hield haar fakkel er dicht tegen. Ze bestudeerde alles grondig. De meeste skeletten hadden geen kleren

meer aan of hielden geen zwaarden meer vast. Sommige waren zelfs been- of armloos. Al hun harnassen, zwaarden, bijlen en ander oorlogsgerief bevonden zich in de kamer waar ze net vandaan kwam. Gefascineerd bestudeerde ze elk skelet dat in haar licht kwam. Plots kwam er iets in haar vizier: het skelet waar ze voorstond, lag languit op de rug op de andere skeletten met een gebalde vuist. Bua legde haar fakkel even op de grond en met haar twee handen slaagde ze erin om de vuist te openen. Het skelet hield een verfrommeld stuk papier vast. Bua nam de prop uit de hand en stak hem in haar zak. Ze vond het een beter idee om hem boven te bekijken, in het licht. Ze had genoeg van de kerkergeur en de vele geraamtes en besloot de sleutelbos die op de deur zat mee te nemen en terug naar boven te gaan. Bij het beklimmen van de trap zag ze dat er nog fakkelstokken in houders stonden die tegen de muur bevestigd waren. Dat was haar daarnet niet opgevallen. De hare moest eruit gevallen zijn. Ze stak hem terug op zijn plaats in de houder, liet hem gewoon branden en keek nog eens achterom. Daarna sloot ze de deur. Ze stoof naar haar kamer, toch nog enigszins behoedzaam omdat ze wilde dat niemand haar zou betrappen.

‘Zo zo, waarom heb je zo’n haast?’

Ze had niet eens gezien dat Brok, schijnbaar geamu-seerd, voor haar stond en schrok zich een hoedje. Alweer loste ze een kreetje van schrik.

‘Euh, dat kan ik niet zeggen’, antwoordde Bua aarzelend. Ze voelde aan de prop papier die nog steeds in haar zak zat.

‘Hoezo, dat kan je niet zeggen?’ vroeg Brok verontwaardigd. Hij zag dat Bua in haar broekzak friemelde.

‘Wat heb je daar in je broekzak?’

‘Heu, niets ...’ loog Bua.

‘Kom op! Laat zien!’

‘Nee!’ riep Bua uit.

‘Als je niet laat zien wat je daar verstopt, haal ik het er zelf wel uit!’

Hij duwde Bua omver en voor ze het beiden goed en wel beseften, lagen ze te rollebollen over de grond. Een poosje later hield Brok Bua in een houdgreep.

‘Auw, auw ... Stop! Je doet me pijn! Moet het nu echt telkens zo aflopen tussen ons?’ vroeg Bua geërgerd.

‘Ja, jij wil niet zeggen wat er in je broekzak zit.’

‘En dus moet je me maar op de grond gooien en in een houdgreep houden?’

‘Ja, natuurlijk! Wat zit er nu in je broekzak?’ herhaalde hij.

‘Ik weet het zelf niet. Laat je me nu los?’

Van verbazing, liet Brok haar los. Bua wreef over haar nek terwijl ze opstond. Brok begreep er geen snars van. ‘Hoe kan het nu dat je niet weet wat je in je broek hebt zitten?’

‘Ik weet het wel en toch weet ik het niet.’ antwoordde Bua dwingend.

‘Nu snap ik er helemaal niets meer van!’

‘Ik heb vuurstenen en een prop papier in mijn broekzak zitten. Voilà, nu weet je het!’

‘Is het dat maar? Ik geloof je niet! Bewijs het!’ zei Brok kordaat.

‘Het is al goed! Ik zal het je laten zien, al weet ik helemaal niet wat er op dat stuk papier staat.’

‘Ik wil het graag weten!’ Brok was nu al even nieuwsgierig als zijn zus.

‘Het is al goed! Ik zal het je ook laten zien, maar niet hier! Kom mee! Ik weet wel een plekje waar we de prop ongestoord kunnen bekijken.’

Bua deed teken en Brok volgde haar naar een kamer die zijn zus al eerder ontdekt had. De kamer was bemeubeld, maar dat er al heel lang niemand meer geweest was, was duidelijk; op alles lag een dikke laag stof. Toen ze op het bed gingen zitten, waaide er heel wat stof op. Ze hadden de deur netjes achter zich dichtgedaan. Niemand had hen gezien. Voorzichtig haalde Bua de prop uit haar broekzak. Het was perkament, zoveel was duidelijk. Ze wilde het document absoluut niet scheuren en dus ging ze uiterst rustig te werk. Beetje bij beetje veranderde de prop in een vrij groot blad papier.

‘Het is een tekening!’ riep Brok zijn kinderlijke verbazing uit.

‘Het is niet zomaar een tekening, denk ik. Kijk!’ Broks ogen schoten van links naar rechts en hij bekeek het document grondig.

‘Het is een kaart. Het lijkt wel een codekaart met al die driehoeken.’

‘Volgens mij is dat helemaal geen codekaart, broertje. Is het dan niet duidelijk? De driehoekjes stellen volgens mij de grotten voor. Het staat er zelfs onder. Kijk!’

Ze wees naar de verschillende driehoekjes op de kaart. Terwijl ze dat deed, las ze hardop de namen die erbij stonden.

‘Hier heb je onze werkrot ...’ ze aarzelde even, ‘...en hier, in het midden van de kaart, heb je Arkins feestrot. Wow! Dat is precies echt wel de grootste!’

Brok begon nu ook grotten aan te wijzen.

‘Kijk, en hier heb je de nachtgrot van Koning Surt.’

‘Eeh, ja, wat een sufferd ... En kijk, daar ligt de creatieve grot, en daar de hyperactieve grot.’

‘En hier de gespierde grot, daar de detailgrot, de hypergevoelige grot, de spirituele grot, de boerengrot. Daar de speel-se grot. Je hebt zelfs de hoogbejaarde grot!’ Bua bleef maar wijzen en grotten opnoemen.

‘Er zijn veel meer grotten dan ik dacht! Ik wist niet dat er zoveel grotten waren.’

‘Ja, vreemd dat we dit niet weten.’

Bua merkte iets op.

‘Kijk! Over deze grot heeft iemand een kruis getekend. Wat zou dat betekenen?’

‘Staat er een naam bij?’

Brok speurde de kaart af, maar bij de grot met het kruis stond geen naam.

‘Ik zie er geen naam bij staan, jij?’

‘Nee. De grot ligt ook veel verder dan alle andere grotten. Wat zou die groene strook ertussen betekenen?’

‘Geen idee.’

‘Eik! Er staat een doodskop bij de grot, zie je dat?’

‘Zouden ze daar dan allemaal dood zijn?’

‘Ik weet het echt niet. Ik ga de kaart aan Arkin laten zien!’
Frivool wipte Bua van het bed en weg was ze, op zoek naar Arkin. Brok bleef op het bed zitten en liet zich op zijn rug vallen.

Met de kaart in haar hand rende Bua richting de grote zaal. Ze sloeg de deuren open. Arkin en Norna zaten een potje te kaarten.

‘Arkin! Ik heb een kaart gevonden!’ riep Bua enthousiast uit.

‘Dag Bua. Dat is onmogelijk, want ik heb het kaartensetje net geteld en het is volledig. Ik mis helemaal geen kaart.’

‘Nee, dat bedoel ik niet, ik heb een vreemde kaart gevonden!’

Nu was Arkins nieuwsgierigheid wel gewekt.

‘En waar heb je die gevonden, Bua?’

‘Heu ... In de kerkers van de grot.’

Plots keek Arkin haar streng aan.

‘Bua, je weet toch dat je daar niet mag komen? Wat deed je daar?’

‘Heu, ik was nieuwsgierig’, zei Bua ietwat verlegen. Ze hield haar wijsvinger tegen haar onderlip en draaide wat heen en weer.

‘Je hebt waarschijnlijk wel enge dingen gezien, nee?’

‘Ja ...’

‘Wat zei je dat je daar had?’

‘Een kaart, kijk!’

Bua legde Arkin uit wat ze allemaal op de kaart had gezien. Daarna liet ze hem de kaart bekijken en wees ze ook naar de

grot zonder naam. Ze vroeg waarom er een doodskop bijgetekend was. Hij was weliswaar wat vervaagd, maar toch, het was wel degelijk een doodskop.

‘Ik heb geen idee, Bua. Ik heb die kaart nog nooit gezien. Jij wel, Norna?’

‘Nee, ik ook niet’, zei Norna terwijl ze de kaart bestudeerde. ‘Nog nooit gezien.’

Arkin richtte zich terug tot Bua.

‘Mag ik de kaart eens vasthouden?’ Bua knikte en gaf hem de kaart.

De koning bekeek het oude document aandachtig.

‘Ik wist niet dat er zoveel grotten waren’, zei hij verbaasd. Zijn blik gleed heen en weer. ‘Die grot met een doodskop fascineert me. Waarom staat die daarop getekend? De kaart moet al heel oud zijn.’ Hij liet even een stilte vallen en nam nog meer tijd om de kaart te bestuderen.

‘Hier is een hoogbejaarde grot!’ riep Arkin plots net iets te hard. Hij drukte met zijn wijsvinger op de kaart. ‘Misschien is er iemand die weet waarom die grot zo afgelegen ligt en waarom er een doodskop op getekend staat.’

‘Zouden we er niet naartoe kunnen gaan?’ stelde Norna voor.

‘Jij kan moeilijk in de grot blijven zitten, hè?’ zei Arkin op een plagende toon.

‘Nee, dat kan ik inderdaad niet!’

‘Mag ik met jullie mee?’ Trappelend van ongeduld staarde Bua hoopvol naar Arkin.

‘Het spijt me Bua, maar ik vind dat je nog te jong bent om de grot te verlaten. Ik zal je alles uitleggen eens ik terug ben, goed?’

‘Nee, ik wil mee, ik wil mee, ik wil mee!’ Ze stampte fel op de grond, kruiste haar armen, keek naar de grond en gromde. Arkin knielde en keek haar bezorgd aan.

‘Het spijt me, maar je kan niet mee. Je moet nog even wachten. Later, als je groter bent, neem ik je mee, maar nu kan dat nog even niet. Morgen bezoek ik de hoogbejaarde grot en hoop ik dat iemand meer kan vertellen over de kaart. Ik vertel je alles, beloofd. Goed?’

‘Dat zeggen alle volwassenen, ik wil zo graag mee!’

‘Dat weet ik, maar nu moet je het even loslaten. Kan je dat?’

Tranen rolden over Bua’s wangen, maar ze knikte. Arkin rolde de kaart op en stak hem in de gele bobbelbes.

‘Toch handig, zo’n holle bobbelbes waar je alles in kwijt kan, hè, Arkin?’ zei Norna zelfvoldaan.

Arkin knikte. ‘Wie gaat er met me mee?’

Bua stak haar hand op: ‘Ikke!’

‘Oeps, die vraag had ik niet mogen stellen, sorry, Bua!’

‘Maar ik wil zo graag mee!’

‘Neem haar toch mee, Arkin,’ praatte Norna op hem in.

‘Goed dan! Morgen vertrekken Bua, Norna en ik naar de hoogbejaarde grot.’

Een nieuw idee

‘Heer, ik weet dat wat ik nu ga zeggen bijna onmogelijk is voor u, maar wees eens kalm!’

‘Ik ben kalm, Malus!’

‘Ha, ja? Waarom zit u dan al weken heen en weer te lopen en komt u enkel aan tafel zitten om iets te eten? Ik moet al heel hard mijn best doen om uw lievelingsgerechten te maken, anders komt u zelfs niet eens eten. En dan nog, als u toch komt eten, schrokt u het naar binnen en gaat u weer verder met ijsberen. U moet al minstens vijf kilo vermagerd zijn. Niet dat men dat kan zien aan uw vette pens, maar toch!’

Hades negeerde Malus’ opmerkingen en zei niets. Hij was inderdaad al weken heen en weer aan het wandelen in de keuken. Met zijn linkerhand wreef hij over zijn kin terwijl hij met zijn rechter zachtjes op zijn kale hoofd klopte. Malus zat aan tafel. Zijn encyclopedie lag voor hem, geopend op pagina 1056. Opnieuw waagde Malus een poging om met zijn heer in gesprek te gaan.

‘U heeft zelfs al weken niet meer in uw glazen kubus gekeken. Als u zelfs dat niet meer doet, dan is er iets helemaal fout. Dat is uw favoriete bezigheid. Wat scheelt er toch? U weet toch dat u me alles kan vertellen? Ik ben tenslotte uw rechterhand, uw vertrouwenspersoon, uw steun en toeverlaat, uw assistent in moeilijke tijden, uw coach, uw houvast, uw bijstand, uw ruggensteun, uw steunpunt, uw support, uw toevlucht, uw vervangingsinkomen ...’

Nu was Hades wel wakker geschoten.

‘Wat zei je daar? Ben je mijn vervangingsinkomen?’

Malus voelde zich ongemakkelijk worden. Hij had duidelijk iets verkeerd gezegd. Hij aarzelde.

‘Heu, ja, heu ... Vanaf pagina 1000 in mijn encyclopedie beginnen de synoniemen. Ik heb even bij het woord steun gekeken en dat waren de synoniemen die erbij stonden ... Als ik voor jou een vervangingsinkomen kan zijn, dan doe ik dat met plezier.’

‘Malus, zwijg! Niemand kan een vervangingsinkomen zijn. Een vervangingsinkomen krijg je voor even als je geen werk meer hebt!’ brulde Hades. Malus schrok zichtbaar van de toon die Hades aansloeg.

‘Maar, heer ...’

‘Zwijg, Malus! Zoals steeds weer ben je me flink aan het irriteren!’

‘Maar, heer, als u het goed bekijkt, heeft u op dit moment toch niets te doen? U zou dan misschien toch een vervangingsinkomen kunnen gebruiken?’

Hades begon zich zichtbaar nog meer op te winden. Hij balde zijn vuisten samen, beet op zijn lip en sloeg staalhard met zijn vuist op tafel. De encyclopedie maakte een sprongetje.

‘Jij met dat rotboek ook altijd! Zo te zien word je er niet bepaald slimmer van!’ sneerde Hades.

Malus negeerde zijn meesters laatste opmerking en zette het gesprek verder. Hij was al blij dat Hades weer tegen hem sprak.

‘Ik weet gewoon dat u weer een idee probeert te vinden. U klopt altijd als een belachelijke clown op uw hoofd als u weer naar ideeën zoekt!’

‘Ik ben helemaal geen belachelijke clown! Jij bent hier de pipo, ja, maar je hebt ge... ge...’ Hades probeerde iets te zeggen, maar het leek alsof hij plots moest kokhalzen.

‘Wilt u zeggen dat ik gelijk heb, heer? Is het dat wat u wil zeggen?’

Hades knikte.

‘Je hebt ge.. ge...’

Nog steeds kreeg hij het woord *gelijk* niet over zijn lippen en dus vulde Malus ietwat trots aan.

‘Gelijk! Ik heb gelijk!’

‘Ja, je hebt ge... ge... Aaaargh! Je hebt het bij het rechte eind, oké!’ gaf Hades met tegenzin toe. ‘Ik ben op een nieuw idee aan het broeden.’

‘Huh? Als u op een nieuw idee aan het broeden bent, moet u dan niet op uw nest gaan zitten? Aah, ja want volgens mijn encyclopedie die ik voor me heb liggen ...’

Hij bladerde er even door.

‘Momentje, ik ben er zo.’

Hades keek vol ongeloof en kon daardoor even geen woord meer uitbrengen. Malus liet zijn wijsvinger over de letters glijden.

‘Aha, hier staat het: *de broedtemperatuur van een kip bedraagt rond de 38°C. Gedurende drie weken. Een daling naar kamertemperatuur (23°C) mag slechts 12 uur duren, anders gaat het kuiken dood.*’

‘Ah ja en vergeet het ei niet af en toe om te draaien’, voegde Malus eraan toe. ‘Ga snel terug op uw ei zitten, anders gaat het kuiken dood!’

‘Vergelijk je me nu met een kip?!’

‘Soms heb ik wel dat gevoel ja, uw hersens zijn in elk geval bijna even groot. In mijn encyclopedie staat dat een kip bijna even slim is als een zevenjarige. Dat zou dus kunnen kloppen bij u, heer!’

‘En bij jou niet dan, Malus?’

‘Ja, misschien ook wel, maar ik probeer er tenminste aan te werken!’

Hades was verrast door dat antwoord.

‘Ik heb het helemaal niet over broeden in de letterlijke zin! Als iemand op een idee aan het broeden is, betekent dit dat die persoon aan het nadenken is over een nieuw idee, idioot!’

‘Ah,’ antwoordde Malus ongemakkelijk. ‘Over welk idee zit je dan na te denken? Laat me raden, heeft het weer met Arkin te maken?’

‘Spreek die naam niet meer uit, jij miserabel misbaksel!’

Hades aarzelde even, maar ging dan weer verder.

‘Maar ja, inderdaad! Ik broed op een plan om die Manniekies volledig uit te roeien. Niet alleen Arkin! Allemaal moeten ze eraan geloven, allemaal moeten ze dood! Ik ben ze beu, beu, beu! Wat ben ik Malus?’

‘U bent ze driemaal beu.’

‘Correct, maar dat is niet wat ik wilde horen, ik ben een magiër en ik wil ze dood!’

‘Dat heeft u al gezegd’, bleef Malus kalm. ‘En hoe gaat u dat dan doen?’

‘Dat weet ik nog niet, Malus, maar geef me nog even tijd om erover na te denken, ik vind er wel wat op!’

Hij liep nog steeds op en neer en klopte nog steeds op zijn kale hoofd.

‘Ik heb een idee!’ riep hij plots uit. ‘Ik ga de hulp inschakelen van Surt!’

‘Is Surt geen Manniekie?’

‘Ja en dan?’

Malus klonk plots wat geamuseerder. Hij vond het leuk om zo met zijn meester te spelen.

‘Dus om alle Manniekies uit te schakelen, ga je de hulp inroepen van een Manniekie?’

‘Ja, is dat een probleem?’

‘Ja, dan kan je toch nooit alle Manniekies uitroeien?’

‘Heu?’

Hades stond even perplex, hij stopte met wandelen, leunde tegen de tafel en dacht na. Plots trok hij grote ogen. Alsof hij het licht gezien had.

‘Hé, je hebt ge...’

‘Ja, zeg het maar! Ik heb gelijk. Dat wil u zeggen, hè?’

‘Je hebt ... het bij het rechte eind.’

Hij slaakte een diepe zucht toen hij die laatste woorden uitsprak. Malus begon zich steeds beter te voelen.

‘Maar ooit heb je zelf gezegd dat ik veel te dik ben voor hun grotten, dat ik daar niet naar binnen kan en dus heb ik de hulp nodig van iemand die aan mijn kant staat, die net als ik

nog een eitje met hem te pellen heeft', zei Hades zacht maar verbeteren.

'Ziet u wel dat u eieren heeft en u bent niet de enige.'

'Niet letterlijk! Jij domkop die je daar bent!'

'Jij bent te gespierd en ik ben te dik, dus hebben we Surt nodig.'

'Ik ben blij dat u dat zelf toegeeft!'

'Wat?'

'Dat u dik bent! Ik zeg al jaren dat u er iets moet aan doen, maar u wil niet luisteren.'

'Ik voel me goed in mijn vel, hoor je me!' brulde Hades erg dicht bij Malus.

'Ja, hoe kan ik u nu niet horen? U staat zo dicht bij me in mijn oor te brullen, zoals steeds. Vreemd dat ik nog niet doof ben. En ik kan me voorstellen dat u zich goed in uw vel voelt, u heeft er dan ook zoveel.'

'Malus! Ik ben trots op je!'

Dat was niet de reactie die Malus verwachtte. Hij was helemaal verrast. Hij kon zijn ogen niet geloven. Had hij dat echt gezegd?

'Hoezo, heer?' vroeg hij voorzichtig.

'Je wordt steeds slechter! Straks ben je slechter dan ik! Je moet het alleen nog tegen de juiste personen leren gebruiken.'

Malus wist niet wat hij moest zeggen, maar dat was ook niet nodig, want Hades leek niet al te veel aandacht meer aan hem te willen schenken.

'Verlaat de kamer even, wil je? Ik ga Surt bellen via mijn kubus.'

‘En als ik nu niet wil?’ protesteerde Malus.

‘Dan moet je toch! Je moet je plaats kennen! En sluit de deur achter je!’

‘Ja, in orde, heer!’ klonk het al heel wat onderdaniger.

Hades wachtte tot Malus de deur achter zich gesloten had en veegde met de hand het stof van zijn kubus. Daarna nam hij plaats aan tafel en zei hij een versje op zodat hij Surt zou kunnen bereiken.

Ooh, kubus, toon je!

Ik, ja ik wil ze!

Nu ben ik het moe.

Ik wil dat ik deze keer de juiste dingen doe.

Niet alleen Arkin, alle Manniekies moeten weg!

Ik ben het echt kotsbeu, zeg!

De eerste stap is het contact met een koning!

Als het hem lukt, geef ik hem een beloning!

Geef me koning Surt!

Hij moet me helpen bij deze eindspurt!

Na het versje verscheen er rookpuim in de kubus en niet veel later kwam Surt tevoorschijn.

‘U heeft me geroepen, heer? Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik heb je nodig om alle Manniekies uit te roeien!’

‘Dus als ik het goed begrijp, wilt u alle Manniekies de wereld uit?’

‘Ja, natuurlijk!’